

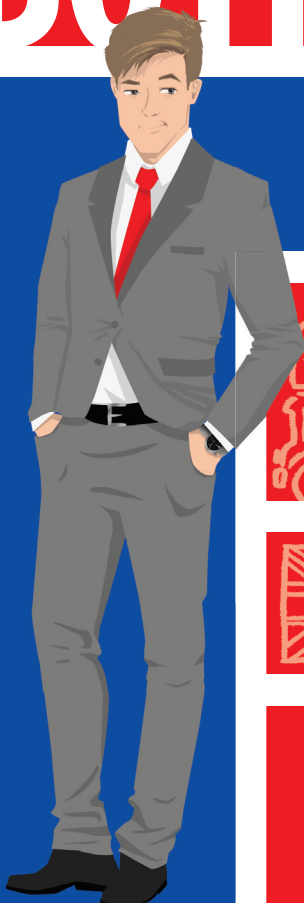

GEZOCHT:

Een (nep)
vriendje,
zo goed als
perfect

BOYFRIEND MATERIAL

ALEXIS HALL

HOOFDSTUK 1

Ik heb nog nooit het nut ingezien van verkleedfeesten. Je hebt twee opties: of je doet enorm je best en ziet eruit als een muts, of je doet helemaal niet je best en ziet eruit als een muts. En mijn probleem was, zoals altijd, dat ik niet wist wat voor muts ik wilde zijn.

Ik had me eigenlijk al neergelegd bij de vooral-niet-te-veel-moeite-doen-optie. Maar zoals altijd raakte ik op het laatste moment in paniek, deed een vergeefse poging een winkel te vinden die kostuums verkocht, en belandde uiteindelijk in een van die rare seksshops in een gewone winkelstraat die doen of ze geen sekshop zijn, met rode lingerie en roze dildo's voor mensen die in geen van twee geïnteresseerd zijn.

Dat is waarom ik, toen ik arriveerde op het feestje dat al de te hete, te luide, te drukke fase van zijn levenscyclus had bereikt, een stel vreemd geseksualiseerde zwartkanten konijnenoren op mijn hoofd droeg. Serieus, ooit was ik goed in dit soort dingen. Maar ik had de laatste tijd te weinig oefening gehad en als goedkoop hoertje voor liefhebbers van een wel heel specifieke fetisj aantreden – nee, het was niet de ideale manier om triomfantelijk terug te keren in de scene. Erger nog, ik was zo laat dat alle andere eenzame sneuneuzen de moed al hadden opgegeven en naar huis waren gegaan.

Ergens in die kuil van flitsende lichten, blipende muziek en zweet bevonden zich mijn echte vrienden. Ik wist dat, omdat onze WhatsApp-groep – momenteel *Gay sera sera* geheten – inmiddels ontplofte van de honderd variaties op het thema 'wtf zit Luc'. Maar

ik zag enkel mensen waarvan ik vagelijk vermoedde dat ze vagelijk mensen kenden die mij vagelijk kenden. Ik wurmde me tussen de mensen door naar de bar, kneep mijn ogen tot spleetjes om op het schoolbord de namen van de cocktails van die avond te kunnen lezen en bestelde uiteindelijk een Gin-nig gesprek Dat Tot Niets Leidt, aangezien ik wel trek had in gin en het me een goede omschrijving leek van mijn kansen vanavond iemand op te pikken. Beter gezegd, überhaupt ooit nog iemand op te pikken.

Op dit punt moet ik denk ik uitleggen waarom ik een cocktail met een flauwe naam stond te drinken, gehuld in wat misschien wel het middenklassigste gevalletje fetisjkleding ooit was, in een souterrain in Shoreditch, een van de hipste wijken van Londen. Als ik heel eerlijk ben, vroeg ik mezelf dat ook af. Waar het op neerkomt: er is een jongen, Malcolm, die ik ken omdat... nou ja, iedereen Malcolm kent. Ik ben er vrij zeker van dat hij bankier is of beurshandelaar ofzo, maar 's avonds – en dan bedoel ik op sommige avonden en dan bedoel ik één avond in de week – dj't hij op een transgender/genderfluid clubavond, genaamd Surf'n Turf @The Cellar. En vanavond was zijn T-party. Zijn Mad Hatter T-Party. Want zo is Malcolm.

Momenteel stond hij achter in de ruimte in een parse top, een gestreepte rokjas, een leren broek en niet veel meer, en dropte zieke beats. Volgens mij noemen ze dat zo. Of misschien ook niet. Misschien heeft nog nooit iemand dat gezegd. Toen ik nog in mijn clubfase zat, nam ik niet eens de moeite de namen van mijn dates te onthouden, laat staan dat ik aantekeningen maakte over de correcte terminologie.

Ik slaakte een zucht en richtte mijn aandacht weer op de nooit-seks-on-the-beach-cocktail in mijn hand. Er zou echt een woord moeten bestaan voor dat gevoel dat je hebt wanneer je iets doet om iemand anders te steunen hoewel je er niet echt zin in hebt, en dan beseft dat ze jouw steun helemaal niet nodig hebben en dat niemand het door zou hebben als je gewoon thuis was gebleven en in je pyjama

Nutella uit de pot had zitten lepelen. Hoe dan ook. Dat dus. Zo voelde ik me. En ik had natuurlijk gewoon moeten weggaan, maar dan zou ik die zak zijn geweest die naar Malcolms T-Party kwam, niet eens de moeite nam een goed kostuum te verzinnen, één slok van een cocktail dronk en toen zonder met iemand te praten de benen nam.

Ik haalde mijn mobiel tevoorschijn, stuurde een **ik ben er, waar zijn jullie?**-appje naar de anderen, om vervolgens die bloedirritante draaiende cirkel voorgetoverd te krijgen. Wie had gedacht dat een evenement dat zich letterlijk ondergronds afspeelde, omsloten door beton, een slechte ontvangst zou opleveren?

‘Je beseft toch wel’ – een warme adem streefde mijn wang – ‘dat die oren niet wit zijn?’

Ik draaide me om en zag een onbekende naast me staan. Een leuke onbekende, dat wel, met zo’n knetterdirecte sexy uitstraling die ik altijd vreemd aantrekkelijk heb gevonden. ‘Ja, maar ik was dan ook te laat. En jij draagt helemaal geen kostuum.’

Hij grijnsde, waardoor hij er nog leuker en charmanter uitzag. Vervolgens sloeg hij zijn revers terug, waar een sticker onder bleek te zitten waarop stond ‘Niemand.’

‘Vast weer zo’n irritante duistere verwijzing naar iets?’

“‘Ik wou dat ik zulke ogen had,’ zei de Koning jaloers, “dat je Niemand kan zien!””

‘Betweter.’

Hij moest lachen. ‘Verkleedfeesten brengen het slechtste in me naar boven.’

Het was niet het langste ooit dat ik met een vent sprak zonder het finaal te verkloten, maar het scheelde weinig. Het was nu belangrijk vooral niet in paniek te raken, en mezelf ervan te weerhouden in een ondraaglijke eikel of de del van de eeuw te veranderen. ‘Ik wil er liever niet aan denken bij wie ze het beste naar boven brengen.’

‘Ja, dat is dus’ – weer die grijns, weer die stralende tanden – ‘Malcolm.’

‘Alles brengt bij Malcolm het beste naar boven. Die is in staat mensen een feestje te laten bouwen omdat ze 10 cent moeten betalen voor een plastic tasje.’

‘Breng hem alsjeblieft niet op ideeën. Overigens...’ – hij boog zich wat dichtër naar me toe – ‘ik ben Cam. Maar aangezien je me vrijwel zeker niet kunt verstaan, reageer ik op elk woord van één lettergreep met een klinker in het midden.’

‘Aangenaam, Bob.’

‘Zak.’

Ondanks het stroblicht kon ik zijn ogen zien glinsteren. En ik vroeg me af welke kleur ze zouden hebben, buiten dit halfdonker en de kunstmatige regenboogkleuren op de dansvloer. Slecht teken. Dit kwam gevaarlijk dicht in de buurt van iemand leuk vinden. En we wisten allemaal waar dat toe leidde.

‘Jij bent Luc Fleming, toch?’ vroeg hij.

O hallo, nou snapte ik ‘m. Tel een en een bij elkaar op en... ‘Eigenlijk,’ zei ik zoals altijd, ‘is het Luc O’Donnell.’

‘Maar je bent Jon Flemings zoon, toch?’

‘Wat kan jou dat schelen?’

Hij knipperde. ‘Nou, niet. Maar toen ik Angie vroeg’ – Malcolms vriendin, natuurlijk gekleed als Alice, duh – ‘wie dat chagrijnige lekkere ding was, zei zij: “Dat is Luc. Die van Jon Fleming.”’

Ik vond het niks dat het juist dat was, wat mensen zeiden als het over mij ging. Anderzijds – wat was het alternatief? Dat is Luc, zijn carrière is over? Dat is Luc, die al vijf jaar geen relatie meer heeft gehad? Dat is Luc – ach, waar is het toch allemaal misgegaan? ‘Klopt.’

Cam plantte zijn ellebogen op de bar. ‘Spannend. Ik heb nog nooit een beroemdheid ontmoet. Moet ik doen of ik je vader heel leuk vind, of juist niet?’

‘Ik heb hem nog nooit ontmoet.’ Een snelle Google-actie zou hem hetzelfde zeggen, dus het was nou niet echt de onthulling van de eeuw. ‘Mij kan het dus geen bal schelen.’

‘Dat is misschien maar beter ook. Ik kan me geloof ik maar één nummer van hem herinneren. Iets met een groen lint op zijn hoed ofzo.’

‘Nee, dat is Steeleye Span.’

‘O wacht. Jon Flemings Rights of Man.’

‘Ja, maar ik snap wel dat je ze door elkaar haalt.’

Hij keek me aan. ‘Ze lijken helemaal niet op elkaar, ofwel?’

‘Nou, er zijn een paar subtiele verschillen. Steeleye’s muziek is folkrock, terwijl RoM eerder prog rock maakt. Steeleye gebruikte veel violen, mijn pa speelt fluit. O, en de leadzangeres van Steeleye is een vrouw.’

‘Oké – hij grijsde weer naar me, veel minder gegeneerd dan ik in zijn geval zou zijn geweest – ‘ik heb dus duidelijk geen idee waar ik het over heb. Mijn vader is anders groot fan. Heeft alle platen. Bewaart ze in de kelder, samen met een broek met wijde pijpen die hem al sinds 1979 niet meer past.’

Het begon langzaam tot me door te dringen dat Cam me, ongeveer 8 miljoen jaar geleden, als chagrijnig en lekker had omschreven. Op dit moment leek chagrijnig de overhand te krijgen. ‘Alle vaders zijn fan van mijn vader.’

‘Lastig, lijkt me.’

‘Beetje.’

‘En het lijkt me nog gekker met dat hele tv-gedoe.’

‘Soms.’ Ik roerde lusteloos door mijn cocktail. ‘Ik word vaker herkend, maar “hé, jouw pa is die vent van die stomme talentenjacht” is een fractie beter dan “hé, jouw pa is die vent die vorige week in het nieuws was omdat hij een politieagent een kopstoot gaf en toen met een lijf vol heroïne en wc-eend over een rechter kotste”’

‘Het is in elk geval interessant. Het schandaligste wat mijn vader ooit heeft gedaan, was een ketchupfles schudden zonder door te hebben dat het dekseltje er niet op zat.’

Ik moest ongewild lachen.

‘Niet te geloven dat jij een beetje staat te grinniken om mijn jeugd-trauma. De keuken leek rechtstreeks uit *Hannibal* te komen. Mam komt er nog altijd mee aanzetten als ze geïrriteerd is, zelfs als pa niet eens de reden van haar irritatie is.’

‘Ja, mijn moeder begint ook altijd over mijn vader als ik haar irriteer. Alleen is het dan minder “dit is net als toen je vader tomatensaus door de keuken spoot” en eerder “dit is net als die keer toen je vader zei dat hij voor mijn verjaardag thuis zou zijn maar in plaats daarvan in LA bleef en cocaïne snoof van de borsten van een of andere hoer”.’

Cam knipperde. ‘Ieeh.’

Shit. Een halve cocktail en een sexy glimlach en ik stond te blaten als een schaaap dat zijn moeder kwijt is. Dit was precies het soort verhalen dat in de roddelpers belandde. *Jon Flemings Andere Geheime Coke Schandaal*. Of: *De appel valt niet ver van de boom – Jon Fleming jr.’s Wilde Jaren en Zijn Vaders Woeste Drugsnachten*. Of: *Zij gelooft niet in Mij: Odile O’Donnell Tiert Tegen Zoon Over Jaren-80 Fleming Hoerennachten*. Precies waarom ik nooit het huis zou moeten verlaten. Of met mensen praten. En al helemaal niet met mensen van wie ik wilde dat ze me leuk vonden.

‘Luister,’ zei ik met nul pokerface, hoewel ik wist hoe erg dit kon uitpakken, ‘mijn moeder is echt een goed mens, en ze heeft me in mijn eentje grootgebracht, en heeft veel meegemaakt... dus... kun je alsjeblieft vergeten dat ik dat gezegd heb?’

Hij wierp me het soort blik toe dat je iemand schenkt wanneer je ze in gedachten van het hoekje ‘aantrekkelijk’ naar de hoek ‘tikkie vreemd’ verplaatst. ‘Ik zeg het heus niet tegen haar. Ik ken haar niet eens. En ja, ik kwam misschien naar je toe om je te versieren, maar we zijn nog echt een heel eind verwijderd van elkaars ouders ontmoeten, hoor.’

‘Sorry, sorry. Ik ben alleen maar... Ik wil haar gewoon beschermen.’

‘En jij denkt dat ze beschermd moet worden tegen wildvreemde mannen die jij in bars tegenkomt?’

Zo, dat had ik fijn verknald. Want het antwoord was in wezen: 'Ja, voor het geval je naar de roddelbladen stapt, want dat is me daadwerkelijk al overkomen.' Maar dat kon ik toch moeilijk zeggen zonder hem op een idee te brengen. Er even vanuitgaand dat hij daar niet al zelf opgekomen was en me bespeelde als een fluit of een viool, afhankelijk van in welke jarenzeventigband hij dacht dat ik speelde. En dus bleef nu optie B over: toestaan dat deze leuke, sexy man met wie ik op zijn minst een onenightstand zou willen proberen, dacht dat ik een paranoïde griezel was die te veel aan zijn moeder dacht.

'Eh.' Ik slikte, voelde me even aantrekkelijk als aangereden wild langs de weg. 'Kunnen we even terug naar het deel waar je naar me toe komt om me te versieren?'

De stilte duurde langer dan me lief was. Toen glimlachte Cam – zij het voorzichtig. 'Tuurlijk.'

Weer een stilte.

'Dus...' begon ik. 'Dat versieren van jou. Ik moet zeggen dat je aanpak wel wat minimalistisch is.'

'Tja, mijn oorspronkelijke plan was om... nou ja, wat met je te kletsen en te zien hoe dat ging, en dan misschien proberen je te zoenen ofzo. Maar die strategie heb je wel een beetje getorpedeerd. En dus weet ik nu niet goed wat ik moet doen.'

Ik sloeg mijn ogen neer. 'Sorry. Je hebt niets verkeerd gedaan. Ik ben gewoon heel slecht in...' ik probeerde een woord te vinden dat mijn recente datingverleden afdoende omschreef, '... alles eigenlijk.'

Misschien beeldde ik het me in, maar ik kon bijna zien hoe Cam overwoog of hij wel of niet moeite voor me ging doen. Tot mijn verrassing leek de weegschaal door te slaan naar wel. 'Alles?' herhaalde hij, en verhoogde de punten van mijn bunny-oren op een manier die, zo besloot ik, bemoedigend was.

Dit was een goed teken, toch? Dat moest wel. Of was het een vreselijk slecht teken? Wat was er mis met hem dat hij niet gillend wegende? Oké. Nee. Nu zat ik in mijn hoofd en dat was de ergste

plek om te zijn, zeker voor mij, en ik moest iets luchtigs en flirterigs zeggen en wel nu. 'Nou... ik ben misschien wel goed in zoenen.'

'Mmmm.' Cam boog zich nog dichtër naar me toe. *Shit, ging hij dit serieus doen?* 'Ik weet niet of ik jouw oordeel zomaar vertrouw. Misschien kan ik het maar beter zelf testen.'

'Eh... oké?'

En dat deed hij. En ik was best goed in zoenen. Ik bedoel, dat dacht ik. O, ik hoopte maar dat ik dat was.

'En?' vroeg ik een moment later, op een ontspannen, speelse, helemaal niet wanhopige en onzekere toon.

Zijn gezicht was nu zo dichtbij dat ik elk verleidelijk detail kon zien, zoals de weelderigheid van zijn wimpers, de eerste stoppels op zijn kaak, de lijntjes bij zijn mondhoeken. 'Ik weet niet of ik op basis van één dataset al een conclusie kan trekken.'

'Oeh, Willie Wortel.'

We breidden de dataset uit. En tegen de tijd dat we klaar waren, had hij me tegen de hoek van de bar geduwd en zaten mijn handen in de achterzakken van zijn jeans in een soort halfslachtige poging te verbergen dat ik gewoon aan hem zat te frunniken. En precies op dat moment herinnerde ik me opeens dat hij mijn naam kende en mijn vaders naam en waarschijnlijk zelfs die van mijn moeder, en wie weet zelfs alles wat er ooit over me was geschreven. Het enige dat ik wist, was dat hij Cam heette. En lekker smaakte.

'Ben je dat?' vroeg ik, buiten adem. En als reactie op zijn verwarde blik: 'Een Willie Wortel – een wetenschapper? Je ziet er wetenschap-perig uit.'

'O. Nee.' Hij grijnsde, ondeugend en lekker. 'Dat was enkel een excuus om je te kunnen blijven kussen.'

'Wat doe je dan wel?'

'Ik freelance, vooral voor sites die graag BuzzFeed zouden willen zijn.'

Ik wist het. Ik wist het toch! Hij was te gretig geweest om mijn

vele, vele tekortkomingen over het hoofd te zien. ‘Je bent journalist.’

‘Dat is een nogal brede term. Ik maak van die lijstjes van x dingen die je nog niet over y wist waaraan iedereen zogenaamd een hekel heeft, maar die iedereen toch leest.’

Twaalf dingen die je nog niet wist over Luc O'Donnell. Nummer 8 zal je steil achterover doen slaan!

‘En soms ook van die quizjes, zoals “Kies acht foto’s van kittens en wij vertellen je welk John Hughes’ personages je bent”’

De rationele versie van Luc, die versie in het parallelle universum waar mijn vader niet een beroemde idioot was en mijn ex-vriendje niet al mijn geheimen aan de Privé had verkocht, probeerde me te waarschuwen dat ik veel te fel reageerde. Helaas luisterde ik niet.

Met een vragende blik kantelde Cam zijn hoofd. ‘Wat is er? Luister, ik weet ook wel dat het geen sexy werk is, en ik kan niet eens roepen dat “iemand het moet doen”, want dat is natuurlijk kul. Maar je doet weer... raar.’

‘Sorry. Het is... ingewikkeld.’

‘Ingewikkeld kan heel interessant zijn.’ Hij ging op zijn tenen staan om een haarlok achter mijn oor te duwen. ‘We zijn al best goed in het kussen. We moeten alleen het praten nog wat oefenen.’

Ik grijnsde – hopelijk niet al te afstotend. ‘Ik hou het geloof ik liever bij dingen waar ik goed in ben.’

‘Weet je wat? Ik stel je een vraag, en als het antwoord me bevalt, dan mag je me nog een keer zoenen.’

‘Eh... ik weet niet of –’

‘We beginnen makkelijk. Je weet wat voor werk ik doe. En jij?’

Mijn hart bonkte. En niet op een fijne manier. Maar binnen het verschijnsel vragen, was dit een ongevaarlijke, toch? Informatie die zeker tweehonderd spambots hem ook konden geven. ‘Ik werk voor een goed doel.’

‘Wauw. Nobel. Ik zou kunnen zeggen dat ik zoiets ook altijd wil doen, maar ik ben veel te oppervlakkig.’ Hij draaide zijn gezicht naar

me toe en ik kuste hem zenuwachtig. ‘Favoriete smaak ijs?’

‘Munt-chocolatechip.’

Nog een kus. ‘Noem een boek dat werkelijk iedereen heeft gelezen, maar jij niet.’

‘Allemaal.’

Hij deed een stap naar achteren. ‘Daar krijg je geen zoen voor, hoor. Zo makkelijk kom je er niet vanaf.’

‘Nee, serieus. Allemaal – *To Kill A Mockingbird*, *Catcher in the Rye*, alles van Dickens, dat boek over die vrouw van de tijdreiziger ofzo, *Harry Potter*...’

‘Je geneert je niet echt voor je intellectuele tekortkomingen, hè?’

‘Nee, ik overweeg naar Amerika te verhuizen en mee te doen aan de presidentsverkiezingen.’

Hij lachte en kuste me, zijn lichaam tegen het mijne gedrukt, zijn adem op mijn huid. ‘Goed. Gekste plek waar je ooit seks hebt gehad.’

‘Is dat nummer acht?’ vroeg ik met een soort schapenlach die moest uitstralen dat ik ontzettend cool en relaxed was.

‘Nummer acht van wat?’

‘Je weet wel, twaalf celebrity-kinderen die het op gekke plekken doen. Nummer acht zal je steil achterover laten slaan!’

‘Wacht.’ Hij verstijfde. ‘Denk je echt dat ik je vanwege zo’n dom lijstje sta te zoenen?’

‘Nee. Ik bedoel.. nee. Nee.’

Hij keek me een afgrijselijk lang moment onderzoekend aan. ‘Jawel, hè? Dat doe je wel.’

‘Ik zei toch al dat het ingewikkeld was.’

‘Dat is niet ingewikkeld, dat is beledigend.’

‘Ik... Het is...’ Ik had me er net ook uit weten te redden, dat ging me nog een keer lukken. ‘Zo bedoel ik het niet. Het heeft niet met jou te maken.’

Maar dit keer werd er niet zachtjes in mijn konijnenoren gekne-

pen. ‘Hoezo heeft dit niet met mij te maken, als je je druk maakt om mijn mogelijke bedoelingen?’

‘Ik moet gewoon heel voorzichtig zijn.’ En voor de duidelijkheid: ik zei het heel waardig hoor. Helemaal niet pathetisch.

‘Wat zou ik in vredesnaam moeten schrijven? “Ik ontmoette op een feestje de zoon van een kent-u-deze-celebrity-nog? Homozoon van celebrity verrast iedereen door homo te zijn?”’

‘Nou, het klinkt als een hele verbetering ten opzichte van wat je anders schrijft.’

Zijn mond viel open en ik besepte dat ik misschien een tikje te ver was gegaan. ‘Wauw. Ik wilde net zeggen dat ik niet zeker wist wie van ons twee de grootste zak hier was, maar dank je wel dat je dat voor me hebt opgelost.’

‘Nee, nee,’ zei ik snel, ‘ik was het de hele tijd. Echt, ik weet het.’

‘Ik geloof niet dat dat helpt. Serieus, ik weet niet wat erger is. Dat jij denkt dat ik een vagelijk bekend persoon in mijn bed zou sleuren om hogerop te komen in mijn werk, of dat je denkt dat ik – als ik al zo’n vernederende carrièrekeuze zou maken – uitgerekend jou zou kiezen.’

Ik slikte. ‘Allemaal terechte argumenten. Goed aangevoerd, ook.’

‘Echt, holy shit hé – ik had naar Angie moeten luisteren. Jij bent zo ontzettend de moeite niet waard.’

Hij liep boos weg, de menigte in, waarschijnlijk op zoek naar iemand die minder verknipt was, mij alleen achterlatend met scheefhangende konijnenooren en een intens gevoel gefaald te hebben. Hoewel ik vanavond wel twee dingen had bereikt: ik had overtuigend een man gesteund die dat totaal niet nodig had, en ik had definitief bewezen dat geen mens met gezond verstand mij zou willen daten. Ik was een nerveuze, chagrijnige en paranoïde puinbak die zelfs het meest basale menselijke contact wist te verkloten.

Ik leunde tegen de bar en keek naar een kelder vol vreemden die allemaal veel meer lol hadden dan ik, en waarvan minstens twee op

dit moment waarschijnlijk zaten te bespreken wat een afschuwelijk wezen ik was. Ik had, in mijn ogen, twee opties. Ik kon mezelf een schop onder m'n kont geven, me als een volwassene gedragen, mijn echte vrienden gaan zoeken en proberen nog iets van de avond te maken. Of ik kon naar huis gaan, in mijn eentje aan de zuip gaan, en deze avond toevoegen aan de lijst van dingen waarvan ik – zonder veel succes overigens – probeerde te doen of ze nooit waren gebeurd.

Twee seconden later liep ik de trap op.

Acht seconden later stond ik op straat.

En negentien seconden later struikelde ik over mijn eigen voeten en landde plat op mijn gezicht in de goot.

Nou, was dit even de perfecte stagiaire-in-het-Witte-huis-bewaart-jurk-avond die me nooit alsnog op het brood gesmeerd zou worden. Toch?

HOOFDSTUK 2

Maar dat gebeurde natuurlijk wel.

Om precies te zijn: in de vorm van een Google-alert die bijna mijn mobieltje van mijn nachtkastje deed trillen. En ja, ik ben me ervan bewust dat volgen wat mensen op internet over je zeggen, in de regel typisch iets is voor ijdeluiten, of narcisten, of narcistische ijdeluiten. Maar ik had helaas aan den lijve ondervonden dat het maar beter is te weten wat er speelt. Ik sloeg mijn hand ernaar uit, waarbij ik een ander soort vibrerende technologie – *voor de man die van luxueuze genoegens houdt* – op de grond liet vallen, en slaagde er eindelijk in mijn vingers om mijn mobiel te klauwen met de gratie van een tiener die voor het eerst borsten aanraakt.

Ik wilde niet kijken. Maar als ik niet keek, zou ik nog de plakkerige klont van angst, hoop en onzekerheid die mijn ingewanden tot puree hadden veranderd, uitspugen. Het was vast minder erg dan ik vreesde. Het was meestal minder erg dan ik vreesde. Alleen soms... niet. Ik gluurde, als een klein kind dat het ternauwernood waagt naar een aflevering van *Dr Who* te kijken, onder mijn wimpers door naar mijn notifications.

En... adem uit. Het viel mee. Hoewel foto's van mij, uitgestrekt in de goot voor The Cellar met konijnenoren op mijn hoofd, in een ideale wereld natuurlijk niet voor iedereen zichtbaar op een derderangs roddelsite zouden staan. En in een echt ideale wereld zou 'meevallen' iets ambitieuzer zijn. Maar aangezien mijn leven een bodemloos bassin vol shit was, was mijn hoe-erg-is-het-nou-helemaal-radar

de afgelopen jaren al heel wat keren flink gekalibreerd. Laten we wel wezen, ik was ten minste volledig gekleed en zat niet met mijn hoofd in iemands kruis. Wie het kleine niet eert...

De nagel aan de doodskist van mijn digitale reputatie was dit keer iets in de trant van 'de appel valt niet ver van de boom', want er is serieus een magische pot met goud aan beelden van Jon Fleming in soortgelijke poses. En 'Kwajongen Jonny's Wilde Zoon Onderuit In Drugs-, Seks- en Alcoholroes' is een betere kop dan 'Man Struikelt op Straat', dat snap ik ook wel. Met een zucht liet ik mijn telefoon weer op de grond vallen. Eén ding erger dan een beroemde vader die zijn carrière als een supernova naar de kloden heeft weten te helpen? Een beroemde vader die zonodig een comeback moest maken, zo bleek maar weer.

Ik was er inmiddels aan gewend geraakt vergeleken te worden met mijn roekeloze, zelfdestructieve afwezige vader. Maar nu was hij opeens weer helemaal terug, nuchter en wel, en speelde elke zondag de wijze, oude mentor op een van de commerciële zenders. En opeens stak ik slecht af naast die roekeloze, zelfdestructieve afwezige vader. En dat was een bullshitniveau waaraan ik emotioneel nog helemaal niet toe was. Ik had natuurlijk beter moeten weten en de commentaren eronder niet moeten lezen, maar mijn blik viel op *alsikeerlijken*⁶⁹, die veel bijval kreeg voor zijn idee voor een realityshow waarin Jon Fleming zijn junkiezoon weer op het rechte pad probeert te krijgen – een show waarover *deanderejilluitpeckham* schreef dat ze hem 'helemaal de tandjes zou kijken'.

Ik wist dat dit alles er, in het grotere geheel der dingen, niet toe deed. Het internet was voor altijd, dat was niet te ontkennen, maar morgen of overmorgen zou dit toch weer in de digitale kattenbak liggen. Min of meer vergeten, totdat iemand een volgende keer een draai aan het Jon Fleming-verhaal wilde geven. En toch voelde ik me klote, en hoe langer ik bleef liggen, hoe kloteriger ik me voelde.

Ik probeerde enige troost te vinden in het feit dat Cam me ten-

minste niet op het lijstje had gezet van Twaalf Eikels Die In Een Nachtclub Om Niets Uit Hun Plaat Gaan. Maar qua troost zat dat ergens tussen lauw en koud. Ik was niet zo goed in voor mezelf zorgen. Mezelf verwijten maken daarentegen, dat kon ik als de beste. Zelfhaat – dat kon ik nog in mijn slaap. Deed ik ook vaak. En zo lag ik daar nu: man van 28 met opeens het overweldigende verlangen om zijn moeder te bellen omdat hij verdrietig was.

Want als tegenwicht voor de vader die mijn vader is, heb ik de moeder die mijn moeder is. Je kunt het natuurlijk even Wiki-en, maar de snelle versie is dat ze in de jaren '80 een Frans-Ierse Adele was met nog veel meer haar. En in een tijd waarin Bros zich afvroeg wanneer ze beroemd zouden zijn en Cliff Richards over mistletoe en wijn en vergiffenis tijdens kerst kweelde, waren zij en pa verwickeld in een houd-van-je-haat-je-kan-niet-zonder-je-geval dat twee albums van hen samen opleverde, één soloalbum – en mij.

Nou ja, strikt genomen kwam ik voor het soloalbum, wat gemaakt werd toen pa besepte dat hij beroemd wilde zijn en zijn tijd verspilde met ons. *Welcome Ghosts* was het laatste dat mijn moeder ooit schreef, maar ook het laatste dat ze hoefde te schrijven. Bijna elk jaar gebruikt wel een van de tv-zenders of een filmstudio het voor een droevige scène of voor een boze scène of voor een scène waarbij het helemaal niet past, maar zij verdient er lekker aan.

Ik klauterde uit mijn bed en nam de ingesleten Quasimodo-houding aan die iedereen die langer is dan 1.70 meter moet aannemen om in mijn appartement rond te kunnen lopen zonder een balk tegen zijn hoofd te krijgen. Wat, gezien mijn lengte van 1.93 meter, ongeveer zo handig was als in een Mini rijden. Ik had het ooit gehuurd met Miles – mijn ex – toen het nog romantisch had geleken om in het 21ste-eeuwse equivalent van een zolderkamertje in Shepherd's Bush te wonen. Het begon langzaam maar zeker sneu te worden: alleen, muurvast in een baan die tot niets leidde, en nog steeds niet in staat iets te huren wat niet grotendeels uit de onder-

kant van een dak bestond. Misschien zou het ook helpen als ik eens opruimde. Wie weet.

Ik schoof een berg sokken van de bank, krulde op en ging naar FaceTime. ‘Allô, Luc, *mon caneton*,’ nam mijn moeder op. ‘Heb je gisteravond *Het Hele Plaatje* van je vader gezien?’

Vol afgrijzen hapte ik naar adem, voordat ik me herinnerde dat dat de titel was van zijn stupide tv-show. ‘Nee, ik was uit met vrienden.’
‘Moet je doen, is vast nog wel terug te kijken.’

‘Ik wil het niet zien.’

Ze haalde zo Frans mogelijk haar schouders op. Ik weet zeker dat ze het hele Frans-zijn overdrijft hoor, maar ik kan het haar niet kwalijk nemen, want het enige dat ze van haar vader heeft, is zijn naam. Nou, dat en een bleekheid waar een spook nog jaloers op zou zijn. Hoe dan ook, zelfs als weglopende vaders niet in de genen zit, dan is het bij ons toch absoluut erfelijk. ‘Je vader,’ verkondigde ze, ‘is niet goed oud geworden.’

‘Goed om te weten.’

‘Zijn hoofd is inmiddels zo kaal als een biljartbal en heeft een rare vorm. Hij lijkt op die scheikundeleraar die kanker had.’

Dit was nieuw voor me. Maar ik had dan ook niet echt mijn best gedaan om contact te houden met mijn oude school. Als ik eerlijk ben, had ik niet echt mijn best gedaan om contact te houden met mensen die aan de verkeerde kant van de stad wonen. ‘Beezle heeft kanker?’

‘Nee, niet die, die andere.’

Nog iets over mijn moeder: haar relatie met de werkelijkheid. Hoogst bedenkelijk. ‘Bedoel je nou Walter White?’

‘Oui oui. En weet je, hij is echt te oud om nog met een fluit rond te springen, hoor.’

‘We hebben het over pa, toch? Anders zijn de latere seizoenen van *Breaking Bad* wel heel vreemd.’

‘Natuurlijk je vader. Straks breekt ‘ie nog een heup.’

‘Nou,’ grijnsde ik, ‘een mens kan altijd hopen.’

‘Hij probeerde een jonge meid met een mondharmonica binnen te harken – goede keuze volgens mij, ze was wel de meest getalenteerde – maar zij koos voor een van die jongens van Blue. En dat vond ik dan weer erg grappig.’

Als je niet oppaste, praatte mam eindeloos over reality-tv. Helaas – met *alsikeerlijken*⁶⁹ en zijn vriendjes door mijn hoofd zoemend als internethorzels – kwam mijn poging haar naar de werkelijkheid terug te dirigeren, er wat onhandig uit. ‘Ik ben gisteren gepaparazied.’

‘O, schat. Alweer? Wat naar.’

Mijn eigen schouderophalen was minder Frans-charmant.

‘Je weet toch hoe dat soort dingen gaat.’ Haar toon werd kalmerend zacht. ‘Altijd een storm in een... een shotglas.’

Dat maakte me aan het lachen. Ze maakt me altijd aan het lachen. ‘Ik weet het. Het is alleen... elke keer als het gebeurt, ook al is het nog zo triviaal, komt alles weer terug.’

‘Je weet dat het niet jouw schuld was, wat er is gebeurd. Wat Miles uithaalde, ging niet eens echt om jou.’

Ik snoof. ‘Het ging *bij uitstek* om mij.’

‘Andermans handelen heeft misschien invloed op je. Maar wat anderen besluiten te doen, dat is echt helemaal aan hen.’

We zwegen allebei een tijdje. ‘Houdt het ooit op... pijn te doen?’

‘Non.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Maar het wordt onbelangrijk.’

Ik wilde haar geloven, echt. Zij was immers het levende bewijs.

‘Wil je langskomen, mon caneton?’

Het was maar een uurtje ofzo weg, als ik een lift wist te bietsen van Epsom Station (1.6 sterren op Google). Maar waar mijn moeder bellen elke keer als me iets naars overkwam nog wel te rechtvaardigen was, was letterlijk naar haar huis rennen zelfs voor mij wel erg kinderachtig.

‘Judy en ik hebben een nieuwe show gevonden om te volgen,’ begon mam op een manier die denk ik bemoedigend bedoeld was.

‘O?’

‘Ja, het is echt heel intrigerend. Het heet RuPauls Drag Race – wel eens van gehoord? We wisten aanvankelijk niet of we het leuk zouden vinden, omdat we dachten dat het over monstertrucks zou gaan. Je kunt je voorstellen hoe blij we waren toen we erachter kwamen dat het over mannen gaat die zich als vrouw verkleeden – waarom moet je nou lachen?’

‘Omdat ik van je houd. Heel veel.’

‘Daar moet je niet om lachen, Luc. Je zou echt onder de indruk zijn, hoor. We kijken soms met open mond naar hun *eleganza*. Dat betekent –’

‘Ik ken het programma, mam. Waarschijnlijk beter dan jij.’ Dat krijg je als je een Emmy wint. Dan verandert je publiek in de moeders van je publiek.

‘Dan moet je helemaal komen, mon cher.’

Mam woont in Pucklethroop-in-the-Wold – een piepklein schattig dorpje waar ik ben opgegroeid – en besteedt haar dagen met het doen van domme dingen met haar beste vriendin, Judith Cholmondely-Pfaffle. ‘Ik...’ Als ik thuis bleef, kon ik proberen grote-mensendingen te doen, zoals kleren wassen en de afwas. Hoewel ik in de praktijk waarschijnlijk aan mijn Google-alerts zou blijven pulken tot het bloedde.

‘Ik maak mijn speciale curry.’

Oké, duidelijk. ‘Dikke nee.’

‘Luc, ik vind dat je wel bot doet over mijn speciale curry.’

‘Ja, omdat ik liever niet heb dat mijn kont in brand staat.’

Mam pruilde. ‘Voor een homo ben je veel te gevoelig als over het je kont gaat.’

‘Wat denk je ervan als we het niet meer over mijn achterwerk hebben?’

‘Jij begon. Judy is anders wel dol op mijn curry’s.’

Soms denk ik dat Judy wel van mam moet houden. Joost mag

weten hoe ze anders haar eten aandurft. ‘Waarschijnlijk omdat je de afgelopen vijftientig jaar haar smaakpapillen systematisch hebt vermoord.’

‘Nou, je weet ons te vinden, mocht je van mening veranderen.’

‘Dank je mam. We bellen snel weer.’

‘Allez, lieverd. *Bisous*.’

Zonder mams geratel over reality-tv leek mijn huis opeens heel stil en mijn dag heel lang. Tussen werk, vrienden, bekenden en sporadische pogingen met iemand in bed te duiken door, slaagde ik er meestal in mijn flat te benutten als een veel te dure, slecht schoon-gemaakte hotelkamer. Een plek om enkel te slapen en de volgende ochtend weer te vertrekken.

Behalve op zondag. Zondagen waren lastig. Of waren in de loop der jaren lastig geworden. Op de universiteit waren ze voor brunch bedoeld en spijt hebben van wat je op zaterdag had uitgespookt en voor slaperige middagen. Maar toen was ik mijn vrienden een voor een kwijtgeraakt aan etentjes met de schoonfamilie of het schilderen van de kinderkamer of de geneugten van een dagje vrij thuis.

Het was niet zo dat ik ze hun nieuwe levens kwalijk nam. En het was ook niet zo dat ik wilde hebben wat zij hadden. Ik was er gewoon niet voor gemaakt. Want als ik het me goed herinnerde, waren de zondagen met Miles vrij snel uit de bocht geschoten en van seksmarathons veranderd in smeulende verwijtmarathons. Alleen op momenten zoals dit... dan was het alsof mijn wereld bestond uit meldingen op mijn mobiel.

Meldingen die ik serieus probeerde te negeren. Want ik wist dat mam gelijk had: als ik vandaag maar doorkwam, maakten ze morgen niets meer uit.

Maar, zo zou blijken, we hadden het allebei mis.

Heel, heel erg mis.

GEZOCHT: Een (nep)vriendje, zo goed als perfect

Luc O'Donnell is – tegen zijn zin in – wereldberoemd. Als zoon van twee bekende rocksterren heeft de pers het op hem gemunt. Eén spraakmakende foto is al genoeg om alles te verpesten. Dus Luc gaat op zoek naar een normaal, lief vriendje dat hem kan helpen om zijn slechte imago op te poetsen. Hij wordt gekoppeld aan Oliver: een advocaat die in zijn hele leven nog niets schandaligs heeft gedaan. Echt boyfriend material, dus. Maar de twee zijn totale tegenpolen. Hoelang is de neprelatie vol te houden?

Alexis Hall is een Britse auteur van urban fantasy, science fiction en LGBTQ-romance. *Boyfriend material* is zijn eerste roman in het Nederlands.

Het boek bereikte in de Goodreads Choice Awards 2020 de top 5 in de categorie Romance.

'Iedereen moet dit lezen! Elke pagina is briljant.
Hilarisch, gevat, lief en prachtig. IK HOU VAN DIT BOEK.'

– Auteur Christina Lauren

'Dit boek is pure perfectie en de humor is fantastisch,
ik heb hardop moeten lachen. Echt een aanrader!'

– Boekblogger Marleen, *Favoritez*

'Heel geestig geschreven en de chemie tussen
Luc en Oliver is onweerstaanbaar.
Wat een prestatie van Alexis Hall!'

– *Publishers Weekly*

Z&K

ISBN 978 90 2054 145 8 NUR 285/340

9 789020 541458

www.zomerenkeuning.nl